

Forfatter: Larsen, Karl

Titel: Udrag fra De der tog hjemmefra

Citation: Larsen, Karl: "De, der tog hjemmefra 1: Den jydskø Møllersøn Jens Storm Schmidt. Tækkemanden Hans Rasmussen fra Nordsjælland", i Larsen, Karl: *De, der tog hjemmefra 1: Den jydskø Møllersøn Jens Storm Schmidt. Tækkemanden Hans Rasmussen fra Nordsjælland*, Gyldendalske Boghandel. Nordisk Forlag, 1912-1914, s. 166. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenk_12-shoot-idm139667780850656/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: De, der tog hjemmefra 1: Den jydskø Møllersøn Jens Storm Schmidt. Tækkemanden Hans Rasmussen fra Nordsjælland

Mange Gange kommer i Brevene levende Interesse og Sympati for Dyr til Orde: „Det er et rask Liv, kan Du tro, kære Bedste,“ skriver Jensine d. 21. April 1909, „saadan at omgaas med Dyrene og med Smaakreaturerne, de kender mig og min Stemme, baade Køer og Heste og Grisene, Høns og Hund og Kattene“. Og det hedder andet Steds: „Kære Moder, Du kan tro, det er morsomt saadan at køre og ride, de Heste ere gode Dyr, men man maa holde fast, naar man kører dem, de kan lide og springe, men de hverken bider eller sparker,“ eller f. Eks. i Brevet af 22. Marts: „vi har ogsaa faaet lukket begge vore Grise ud, de har staaet indespærret i lukket Hus hele Vinteren, vi har lavet Stakit rundt om Halmstakken. Det kan nok være, de blev glade, da de mærkede, de var i det fri saadan omtrent. De var saa bitte smaa i Efteraaret, nu er de blevet saa store, men de har ogsaa faaet kogt Hvede hele Vinteren, og Hønsene har faaet det samme, de har faaet varm Kærne hele Vinteren, og alligevel har vi mistet to, og to gaar foruden Fødder, de gaar kun paa et Par Stumper, deres Fod er frosset af midt op paa Benet, saa tørrer det ind, som er frosset, og saa falder det af. De er saa tamme, de Høns, den ene gaar med Klud om sine Stumper, for den blødte saa[*dan*], da Foden faldt af. Den har vi endnu paa Loftet, de gaar omkring os, som det var Kat eller Hund, saa kælne er de Høns, derfor kan vi ikke nænne at hugge Hovedet af dem.“

At Fru Jensine inden Dørs — foruden med Husførelsen — ogsaa har nok at gøre og frøstigt tager fat, selv om hun ikke altid er veltilpas, fremgaar, f. Eks., af et Brev af 1. Februar 1910: „Jeg har haft saa travlt

i den senere Tid med at sy, jeg er ifærd med at sy Linned til Børnene og vores Far og mig selv, og det skal jo gaa rask, for jeg maa sy i Hænderne. Jeg tænker, jeg nok en Gang vil faa en Symaskine, jeg er nu foreløbig blevet lovet en Vadskemaskine, for jeg kan næsten ikke taale at vadske paa Brædt; min højre Arm, Du jo véd, jeg kom til Fortræd med, har jeg sommetider Smerter i fra Skulderen og ned efter til Haanden. Da jeg vadskede til Jul, havde jeg saa ondt i den, at jeg ikke kunde løfte den, jeg kunde ikke klæde mig paa selv, men Sigrid hjalp mig, og vores Far gned mig godt med noget, vi kalder Painkilder eller Pain Expiller [*Painkiller, Painexpeller*], og det hjalp; jeg har nu ikke mere ondt i den, det rykker sommetider lidt, det er gerne, naar vi faar Storm eller Sne, saa det er ligesom et Barometer“

Og hun og Familien er glade for Arbejdet, saa „behøver vi ikke at kede os“ og, som det hedder i et Brev af 14. November 1909, „jeg forstaar ikke, hvor Tiden bliver af her, den ene Dag gaar efter den anden, den ene Uge efter den anden, somme Tider ved vi ikke, om det er Lørdag eller Søndag; nu maa Du ikke le af mig, men en Dag kørte vi efter Halm, og da vi kom paa Halvvejen, kom vi til at tale med en Mand, og saa var det Søndag. Vi maatte saa vende om og køre hjem, vi holdt saa to Søndage, for vi havde holdt Søndag om Lørdagen. Det var kedeligt, for vi mistet en Dag i vort Arbejde. Nu sætter vi Mærke ved Dagene paa Kalenderet.“ Den Fjernhed fra Verden, som aabenbarer sig i et saadant lille Træk, skaffer sig ogsaa Udtryk i den Forklaring, hun giver Svigermoderen paa „hvorfor der er et stort og et lille Vindu